

Розумієть ся, що коли мене не задовольняли ні назви у проф. Стоцького, ні ці назви, то я собі придумував пльчі, думаючи, що під теперішній час я тим іще заколоту не вношу, бо ж у нас час творення ще не завершив ся.

Бувало й таке, що я подавав побіч себе й кілька назв, і це теж не гріх, бо по граматиках иньчих старіших мов, щасливіших за нашу, теж буває по кілька висловів на одну якусь річ.

5. ЯКИЙ ПРАВОПИС У ГРАМАТИЦІ.

Щодо правопису, то в нас були донедавна, і ще й досі є, деякі, хоч і незначні, різниці в поодиноких виданнях Наддніпрянщини і Прикарпаття¹⁾. Придуманий письменником Кулішем, — з того й назва „кулішівка“ — наш правопис, задля політичного розрізу між нами, розвивав ся та видосконалювався тут і там трохи *... иначе*, то й через те виникли деякі дрібненькі різниці. Ці різниці зазначені на відповідних місцях у заввагах або під текстом.

Правопис річ неважна, він повинен бути як найлегчий. Але ж не може так бути, щоб кожний писав собі, як йому завгодно, по своїй уподобі. Як усюди, так і в такій дрібниці, як правопис, мусить бути *дисципліна*, мусить бути хтось такий, що його голосу повинні всі слухати.

А що це річ *науки*, який правопис для мови найкращий, то тут одинокий, хто має слово, то тільки *вчені люде*, які цією справою займають ся. Наші вчені, які гуртували ся по українських наукових товариствах, у „Науковому Товаристві ім. Шевченка“ у Львові і в „Українському Науковому Товаристві“ в Кїві, подали найголовніші правила задля нашого правопису, тих правил самі придержують ся у своїх виданнях, то й ми в цій граматиці додержуємо ся в самій основі правопису наших наукових товариств, тим більше, що зорганізована нещодавно наша найвища наукова установа, *Українська Академія Наук*.

¹⁾ Закарпаття, т. зв. Русинія, вживає й досі офіційально т. зв. етимології, гл. § 89.